

Neverland: la Catalunya immobiliista

Al llarg dels anys, el paternalisme condescendent del catalanisme bonhomíós vers l'independentisme ha anat evolucionant, a mesura que l'autonomisme català s'amortitzava a sí mateix davant l'esguard de la història. Ara, cada vegada hi ha més autonomistes i federalistes que s'inscriuen entre el passatge de la nau independentista, que mai s'ha aturat i que cada cop veu l'horitzó preuat més a prop.

Però això no vol dir que els immobiliistes catalans s'hagin enretirat, ans al contrari, cada cop s'evidenciaran més, perquè els seus temors o interessos particulars els fan i faran reaccionar cada cop amb més contundència. Qui té por de madurar, tindrà por a decidir, i bona part de la classe dirigent política, econòmica i social (cada cop menys, sigui dit) pateix d'un síndrome de Peter Pan nacional agut. No debades creuen que podran volar lliures i enfrontar-se a pirates fantàstics tot vivint a Neverland, un nom mai prou ben trobat per la Catalunya immobiliista.

Els immobiliistes poden ser molt feliços en el seu món de ficció autonomista, on el Principat és una locomotora econòmica d'Europa. Però haurien de començar a entendre que aquesta locomotora l'han anat desmuntant per construir AVE que porten a... enlloc. I aquest és el món real de Madrid i d'Espanya, no hi ha capitans Garfis ridículs i dolentots, sinó una maquinària d'estat nació que ja ha tret l'esporgadora recentralitzadora i que actua des de les institucions, fins a la llengua catalana a la Franja, València i les Illes, passant pels topònims com Maó (ara Mahón).

Però aquests immobiliistes, vestits de Peter Pan, complaguts enmig del naufragi espanyol, tal violoncel·listes del Titànic, veuran que restaran sols mentre el poble madura i decideix ser adult i decidir per si mateix, no a partir de la por a fer-se grans, sinó buscant la justícia i la llibertat.